

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: T. T. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem „X“, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, ul. Příkop č. p. 8, PSČ 602 00, proti **žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234, ve znění rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012, č. j. MV-40221-6/OAM-2012, přeevidované k č. j. MV-71380-3/OAM-2012,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234, ve znění rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012, č. j. MV-40221-6/OAM-2012, přeevidované k č. j. MV-71380-3/OAM-2012, kterým na základě odvolání žalobce bylo rozhodováno o rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 5. 9. 2009, č. j. CPUL-1994/ČJ-2009-044061-KOVA, a to tak, že žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze

žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i výše citované prvoinstanční rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalované byla uložena povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě uvedl, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí žalované je v příkrém rozporu s odůvodněním tohoto rozhodnutí a jednání, kterého se měl žalobce dopustit, neboť toto jednání v žádném případě nelze kvalifikovat jako jednání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého lze uložit rozhodnutí o správním vyhoštění až na dobu deseti let, jestliže cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Žalobce si není vědom, že by se jakéhokoliv jednání ve smyslu výše uvedeného dopustil a má za to, že tento výrok je v rozporu s právními předpisy, což samo o sobě již představuje důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce uvedl, že v dané věci žalovaná již jednou vydala nezákonné rozhodnutí, které bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 Ca 383/2009 - 44, zrušeno. Navíc vzhledem k době, která již od údajného protiprávního jednání žalobce uplynula, a k výsledkům řízení v obdobných případech, je rozhodnutí žalované v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a také nerespektuje zásadu o tom, že při pochybnostech se má jednat ve prospěch účastníka řízení. Žalobce si je vědom toho, že již Nejvyšší správní soud v rámci předchozího rozhodování určité jeho námitky nepovažoval za důvodné, nicméně žalobce má za to, že stav, ve kterém účastníci řízení za totožné jednání, při totožném procesním postupu musí snášet naprosto rozdílné následky rozhodnutí správních orgánů a soudů, není akceptovatelný.

Žalobce má za to, že řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno po zákonné lhůtě pro zahájení správního řízení z moci úřední, kterou lze analogicky dovodit z ust. § 80 odst. 2 správního řádu, dle kterého platí, že správní orgán je povinen zahájit řízení z moci úřední ve lhůtě do 30 dnů ode dne, kdy nastaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení. Společná kontrola provedená úřadem práce a cizineckou policií v Korozlukách, která byla zaměřena na výkon nelegální práce, se přitom uskutečnila již dne 11. 9. 2008. K zahájení řízení o správním vyhoštění ovšem došlo až po několikanásobném překročení této zákonné lhůty, a to teprve poté, co byl správnímu orgánu doručen výsledek kontroly z úřadu práce. Tímto postupem správní orgán porušil základní zásadu vyjádřenou nejen ve správním řádu, nýbrž i v Ústavě a Listině základních práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán disponuje natolik rozsáhlým aparátem, aby byl schopen provést ověření, zda má cizinec na území České republiky pracovní povolení, během několika hodin a nemusí vyčkávat na sdělení výsledku kontroly od úřadu práce, které trvalo více než 5 měsíců. Správní orgán žádná jiná zjištění jiných správních orgánů nepoužil, a proto se jeví jako naprosto nepřipustné, aby v řízení, které má ze zákona trvat jen 7 dní, čekal téměř půl roku na informaci, kterou si je schopen zjistit sám.

Dále žalobce namítl, že sdělení o výsledku kontroly, které mělo být zásadním podkladem pro rozhodování žalované strany o správním vyhoštění, je sdělení, které je v rozporu s právními předpisy, neboť porušuje základní princip právního státu, a to zásadu presumpce neviny, a tudíž ve smyslu ust. § 51 správního řádu nelze jako listinný důkaz v žádném případě použít. Úřad práce v Mostě a ani jiný úřad práce totiž se žalobcem nikdy nevedl řízení o přestupku dle ust. § 139 odst. 4 zákona č. 435/2005 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a ani za tento přestupek nebyl pravomocně uznán vinným. Úřad práce ve výsledku jím provedené kontroly konstatuje, že zákon o zaměstnanosti ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 2 porušilo 97 cizinců včetně žalobce. Nadevší pochybnost je však nutné konstatovat, že takové tvrzení je v hrubém rozporu s ust. § 73 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se na každého hledí, jako by byl nevinný, pokud jeho vina nebyla vyslovena pravomocným rozhodnutím. Pokud tedy úřad práce ve svém sdělení „obviňuje“ žalobce, že se dopustil porušení zákona o zaměstnanosti bez toho, aby proběhlo řádné řízení o jeho vině ze spáchání přestupku, je takové konstatování nezákonné a vznikají důvodné pochybnosti o tom, zda tímto jednáním nedošlo k naplnění skutkové podstaty zneužití pravomoci veřejného činitele. Tento nezákonný postup je navíc potvrzen dalším sdělením Úřadu práce v Mostě, ze kterého vyplývá, že žádný z cizinců nebyl zákonným způsobem usvědčen ze spáchání dotyčného přestupku.

Žalobce rovněž namítl, že jeho právní zástupce měl opakovanou snahu nahlédnout do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě, avšak to mu nebylo umožněno s odůvodněním, že k takovému úkonu nejsou účastníci řízení, se kterými je vedeno řízení o správním vyhoštění, oprávněni. Žalobci tak bylo fakticky znemožněno bránit se proti výsledkům této kontroly, popř. si ověřit, zda provedená kontrola byla provedena podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, o čemž žalobce silně pochybuje. Vzhledem k tomu, že žalovaná nedisponuje kopií spisového materiálu Úřadu práce v Mostě, je žalobce odkázán pouze na zcela nepřezkoumatelné a nezákonné závěry tohoto úřadu.

Žalobce taktéž namítl, že výrok i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a v rozporu s ust. § 68 odst. 2, odst. 3 správního řádu. Žalobci totiž bylo ve výroku dotyčného rozhodnutí uloženo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž z této zákonné dikce vyplývá, že pod tímto ustanovením lze uložit rozhodnutí o správním vyhoštění za celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou naprosto rozlišné, takže se žalobce nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Nepřezkoumatelnost tohoto výroku přitom nenapravit správní orgán ani v rámci odůvodnění svého rozhodnutí, když ani z něj nelze dovodit, zda se žalobce dopustil výkonu nelegální práce nebo provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního předpisu jakožto osoba samostatně výdělečně činná. K výkonu nelegální práce pak žalobce poznamenal, že správní orgán nijak nehodnotil právní relevanci dohody o dočasném přidělení, neboť ta není přímo závazná vůči žalobci, jelikož ten ji nikdy nepodepsal, a vedle toho je absolutně neplatná, jelikož je v přímém rozporu s ust. § 2 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož platí, že k uzavření takové smlouvy musí především existovat pracovní nebo jiná smlouva mezi zaměstnavatelem (agentura práce) a zaměstnancem (žalobcem). Taková smlouva však neexistovala a neexistuje. Pokud byla vůbec sepsána nějaká smlouva, tak se jednalo o smlouvu o dílo, na kterou se výše uvedené ustanovení nevztahuje. Z dalších případů lze navíc dovozovat, že osoby, které prošly

předmětnou kontrolou a prokázaly, že jsou zapsány v obchodním rejstříku, resp. mají živnostenské oprávnění, nebyly nijak sankcionovány, což nasvědčuje tomu, že tyto kontrolované osoby byly posuzovány jako osoby samostatně výdělečně činné. Žalobce tak trvá na tom, že žalovaná nemá vyjasněnou otázku, v jakém postavení se žalobce měl nacházet, což je pro rozhodnutí o správním vyhoštění zcela zásadní.

V návaznosti na tuto námitku pak žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaná strana nezjistila stav věci dle ust. § 3 správního řádu, tak aby její rozhodnutí bylo založeno na úplném, zákonném a přesvědčivém stavu věci. Žalovaná strana totiž neprovedla jediný výslech svědka, a to jak ze strany agentury práce, tak ze strany společnosti, ve které mělo docházet k předmětnému jednání, přičemž výsledky těchto osob jsou pro právní hodnocení a zjištění stavu věci naprosto stěžejní. Navíc v rámci dotyčné kontroly nebyla jednoznačně zjištěna totožnost žalobce, neboť nebyly sejmuty otisky prstů, a proto nebylo bezpečně prokázáno, že žalobce byl fyzicky přítomen v době kontroly. Dle žalobce je absurdní a nelogická argumentace žalované v tom směru, že žalobce by jistě projevil nesouhlas při prokazování totožnosti při kontrole, neboť za předpokladu, že by se cestovním dokladem žalobce prokázala jiná osoba, tak ta by jistě neupozorňovala na to, že se sama dopouští trestného činu v podobě poškozování cizích práv.

Závěrem žalobce namítl, že k tomu, aby byl správní orgán oprávněn uložit účastníkovi řízení rozhodnutí o správním vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty dle ust. § 139 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, je třeba, aby o této věci bylo rozhodnuto v řádném přestupkovém řízení, přičemž příslušný úřad nejenom, že o spáchání tohoto přestupku nerozhodl, nýbrž ani v zákonné lhůtě nezačal řízení o přestupku. Ze sdělení Úřadu práce v Mostě totiž vyplývá, že by rozhodnutí o přestupku bylo neefektivní, přičemž žalobce se domnívá, že stejně neefektivní je i řízení o správním vyhoštění, které trvá již více než rok od doby, kdy došlo k jednání, pro které bylo žalobci uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaná v písemném podání ze dne 4. 6. 2012 toliko predestřela dosavadní průběh řízení s poukazem na to, že v daný čas nedisponuje příslušným spisovým materiálem, neboť ten byl poskytnut Ministerstvu vnitra. Následně žalovaná zaslala soudu písemné věcné stanovisko k žalobě ze dne 12. 7. 2012, v němž navrhla její zamítnutí.

K věci v tomto písemném vyjádření uvedla, že namítaná vada výroku v rozhodnutí ze dne 9. 5. 2012 byla odstraněna rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012, neboť v přezkumném řízení došlo ke změně zákonného ustanovení uvedeného ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dále žalovaná uvedla, že pokud žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která potvrzují rozhodnutí o správním vyhoštění v obdobných věcech, kdy následně došlo k zastavení řízení, tak žalovaná má za to, že je nutno rovněž poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2011, č. j. 2 As 62/2011, kdy v obdobné věci bylo rozhodnuto odlišně. Z toho dle žalované vyplývá, že ke každému případu je nutno přistupovat individuálně a nelze konstatovat nezákonnost postupu ze strany správního orgánu, pokud řízení ve věci správního řízení nebylo zastaveno.

Dále žalovaná zmínila, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že lze souhlasit s tvrzením, že kontrola provedená dne 11. 9. 2008 u zaměstnavatele Eromontec CZ, s.r.o., byla provedena pracovníky Úřadu práce v Mostě spolu s pracovníky cizinecké policie, a naopak nelze souhlasit s tvrzením, že bezprostředně a pouze na základě provedené kontroly, bez závěru úřadu práce, měli pracovníci cizinecké policie bezpečně vědět

o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení o správním vyhoštění a měli mít dostatek informací o skutečnostech, které odůvodňují zahájení tohoto správního řízení. Žalovaná trvá na tom, že je nemožné, aby pouze na základě provedené kontroly, bez ověření skutečností také v evidencích vedených úřadem práce atd. bylo možné bez dalšího zahájit řízení ve věci správního vyhoštění. Nálezací správní orgán nepochybil, pokud vyčkal na závěry kontroly ze strany úřadu práce a sdělení výsledku kontroly ze dne 25. 2. 2009 použil jako jeden z podkladů pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Žalovaná v této souvislosti zdůraznila, že s tímto sdělením úřadu práce měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k němu, což učinil v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Pokud byl žalobce přesvědčen o nečinnosti správního orgánu od provedení dotyčné kontroly, mohl využít ust. § 80 odst. 2 správního řádu. Žalovaná je přitom přesvědčena, že ani případné nezahájení řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední, neznamená, že se jedná o lhůtu propadlou a následné zahájení řízení je nezákonné. Žalobce si musel být vědom toho, že v případě, že se dopustil protiprávního jednání, je nutné očekávat zahájení řízení o správním vyhoštění a nic by na tom nezměnila ani skutečnost, že by využil opatření proti nečinnosti.

Žalovaná rovněž připustila, že v žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že se žalobcem nebylo vedeno řízení o přestupku ve smyslu ust. § 139 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a že ani za tento přestupek nebyl pravomocně uznán vinným, když řízení ve věci přestupku a případné následné rozhodnutí o přestupku nebylo důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu dodala, že rozhodnutí o přestupku je rozhodnutím o vině a trestu, rozhodnutí o vyhoštění je opatřením, nikoliv trestem, a proto nelze uvedená řízení spojit a dovolávat se pravomocného rozhodnutí o přestupku. Výsledky kontroly byly pro nálezací správní orgán jedním z podkladů pro prokázání protiprávního jednání žalobce. Řízení o přestupku a řízení ve věci správního vyhoštění nelze slučovat, neboť se jedná o dvě různá řízení s různými následky. Podmínkou pro uložení rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců není předchozí vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince, které je důvodem pro jeho vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek dle zákona o zaměstnanosti. Povaha a účel řízení o uložení správního vyhoštění je rozdílná oproti řízení o přestupku, jak shodně již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 7. 2011, č. j. 8 As 41/2011 - 83.

Dále žalovaná k argumentaci žalobce, že výsledek kontroly ze dne 11. 9. 2008 byl získán v rozporu s právními předpisy, a proto jej v rámci předmětného správního řízení nelze použít, uvedla, že nespatřuje nezákonnost ve skutečnosti, pokud v rámci dokazování bylo použito sdělení o výsledku kontroly ze dne 25. 2. 2009 jako jeden z podkladů pro řízení ve věci správního vyhoštění. Žalovaná trvá na tom, že s veškerými podkladovými materiály rozhodnými pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění měl žalobce možnost se seznámit dne 31. 8. 2009 a vyjádřit se k nim.

Žalovaná vedle toho zmínila, že ze spisového materiálu nezjistila, že by žalobce nějakým způsobem doložil a prokázal neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu jeho právnímu zástupci žalovanou stranou. Žalovaná strana rozhodovala na základě skutečností obsažených ve spisovém materiálu správního orgánu prvního stupně. Řízení, které vedl Úřad práce v Mostě, bylo vedeno jiným správním orgánem, než které bylo vedeno žalovanou stranou, a proto žalovaný správní orgán nemohl seznamovat žalobce s podklady pro řízení Úřadu práce v Mostě. Navíc ze spisového materiálu je dostatečně zřejmé, že žalovaná strana seznámila žalobce s podklady od úřadu práce, které byly jedním z podkladů pro vydání

žalobou napadeného rozhodnutí. Stejně tak měl žalobce možnost se vyjádřit k těmto podkladům. Skutečnost, že žalobce byl seznámen se všemi relevantními podklady pro rozhodnutí, na základě kterých bylo rozhodováno, dokládá i protokol o listinném důkazu II. sepsaný dne 31. 8. 2009, který právní zástupce žalobce podepsal. Žalovaná strana trvá na tom, že nemohla ovlivnit průběh řízení, k němuž není věcně a místně příslušná, přičemž tento její názor ostatně byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2010, č. j. 10 Ca 273/2009 49, a následně i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 Afs 61/2011 - 96.

Dále žalovaná uvedla, že k tomu, aby bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, postačuje, pokud cizinec naplní jednu z podmínek v tomto ustanovení uvedených. Pro rozhodnutí o správním vyhoštění je rozhodující, zda se účastník řízení dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat vymezených v tomto ustanovení, jak vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 – 77. V daném případě přitom žalovaná strana jednoznačně shledala, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání. Žalovaná ve svém rozhodnutí srozumitelně a určitě uvedla, že se žalobce dopustil konkrétního protiprávního jednání, a to že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, a proto jsou námitky žalobce v tomto směru nedůvodné.

Rovněž tak námitky žalobce ohledně hodnocení právní relevance dohody o dočasném přidělení a o nejasnosti postavení žalobce jsou dle žalované nedůvodné s tím, že lze odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou zabývala.

K námitkám žalobce ohledně toho, že žalovaná strana náležitě nezjistila stav věci, neboť neprovedla jediný výslech svědka, a to jak ze strany agentury práce, tak ze strany společnosti, kde mělo docházet k předmětnému jednání, žalovaná taktéž odkázala na žalobou napadené rozhodnutí. K tomu žalovaná dodala, že správní orgán prvního stupně se opíral zejména o spisový materiál, který dostatečně prokazuje protiprávní jednání žalobce. Jestliže žalobce chtěl vznést jakékoliv námitky či požadoval výslech svědka, mohl to uplatnit v řízení před nalézacím správním orgánem. Jelikož ani v odvolacím řízení žalobce neuvedl stěžejní skutečnosti, které nemohl uplatnit před nalézacím správním orgánem, které by ovlivňovaly rozhodnutí odvolacího správního orgánu, lze mít za to, že požadované výslechy svědků jsou jen účelové, sloužící k prodlužování správního řízení. Žalovaná v této souvislosti zdůraznila, že žalobce byl i řádně poučen o svých právech a taktéž i o svých povinnostech ve smyslu správního řádu, což žalobce v protokolech o vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 4. 2009 a 31. 8. 2009 stvrdil svými podpisy.

Závěrem žalovaná uvedla, že správní orgán neukládá rozhodnutí o správním vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty dle ust. § 139 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, nýbrž podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Nelze proto souhlasit s námitkou žalobce ohledně postupu Úřadu práce v Mostě.

Při jednání před soudem dne 6. 8. 2012 setrval na jednotlivých žalobních námitkách a k věci dodal, že zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 Ca 383/2009 - 44, který byl vydán v této věci, byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 62/2012 - 27. K tomu podotkl, že žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno v takřka identickém znění jako prvotní rozhodnutí, které bylo zrušeno Městským soudem v Praze. Žalovaná tedy v novém rozhodnutí nepřihlédla

k dotčeným vadám a ani je neodstranila, a proto i toto rozhodnutí by mělo být zrušeno. Vedle toho uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ani jeho právní zástupce ve správním řízení nebyl žalovanou předem a výslovně vyrozuměn v předvolání ze dne 18. 3. 2009 o tom, že při jednání před žalovanou bude prováděno i dokazování včetně případné přesné specifikace jednotlivých důkazních prostředků. Tím bylo znemožněno žalobci a jeho právnímu zástupce se na dotyčné ústní jednání, které se uskutečnilo 27. 4. 2009, náležitě připravit. Dále uvedl, že žalovaná nebyla kompetentní k posouzení otázky, zda v případě žalobce bylo či nebylo vykonáváno ilegální zaměstnání. Kompetence v tomto směru má výlučně úřad práce, a proto v daném případě žalovaná své rozhodnutí opřela o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Úřad práce v Mostě přitom v obdobné identické věci dospěl k závěru, že se nejedná o přešupek pro ilegální zaměstnávání.

Žalovaná se téhož jednání před soudem dne 6. 8. 2012 neúčastnila bez jakékoliv omluvy, přestože k tomuto jednání byla řádně a včas předvolána ve smyslu ust. § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je podle § 76 odst. 2 s. ř. s. nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložilo Ministerstvo vnitra, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a uskutečněném jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná, když rozhodnutí žalované nevyhodnotil jako rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatečné zdůvodnění ani jako nezákonné rozhodnutí v důsledku podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

K námitce žalobce, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí žalované je v příkrém rozporu s odůvodněním tohoto rozhodnutí a jednání, kterého se měl žalobce dopustit, neboť toto jednání v žádném případě nelze kvalifikovat jako jednání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že tuto námitku zjevně neopodstatněnou. K tomuto závěru soud dospěl s ohledem na fakt, že dotyčné rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234, sice skutečně původně ve svém výroku obsahovalo citaci ust. § 119 odst. 1 písm. **a)** bodu 3 zákona o pobytu cizinců, nicméně následně výrok v tomto směru byl výslovně změněn rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012, č. j. MV-40221-6/OAM-2012, přeevidované k č. j. MV-71380-3/OAM-2012, a to tak, že žalobci je ukládáno správní vyhoštění správní podle ust. § 119 odst. 1 písm. **b)** bodu 3 zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2012 nesprávně ve výroku citovalo ust. § 119 odst. 1 písm. **a)** bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť to bylo zákonem č. 427/2010 sb. s účinností od 1. 1. 2011 zrušeno a skutkové podstaty v něm obsažené byly nově zakotveny do ust. § 119 odst. 1 písm. **b)** bodu 3 zákona o pobytu cizinců, na které ostatně žalovaná již správně učinila odkaz v odůvodnění svého rozhodnutí.

V důsledku vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012 tak přípustným způsobem došlo k odstranění zjevné vady ve výroku rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2012 a v důsledku toho i k odstranění jistého nesouladu mezi výrokem a odůvodněním tohoto rozhodnutí.

Rovněž jako nedůvodné vyhodnotil žalobcovy námitky ohledně toho, že žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno v takřka identickém znění jako prvotní rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2009, které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012. K námitkám v tomto směru soud uvádí, že již v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 C a 383/2009 – 44, byla vyhodnocena valná část žalobcových námitek, které byly uplatněny ve stejném znění jako v předmětné žalobě, nedůvodnými námitkami. Důvodem pro vydání zrušujícího rozsudku Městským soudem v Praze a vrácení věci žalované k dalšímu řízení byla „toliko“ jednak skutečnost, že žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu týkajícího se kontroly provedené Úřadem práce v Mostě, a jednak skutečnost, že z odůvodnění prvotního rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2009 nelze dovodit, zda protiprávnost žalobcova jednání měla spočívat v tom, že se dopustil výkonu nelegální práce nebo v tom, že provozoval výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního předpisu. Za tohoto skutkového stavu dle názoru soudu byl dán prostor k tomu, aby žalovaná v „nově“ vedeném správním řízení po vydání zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze námitky, které Městským soudem v Praze a posléze i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 62/2012 – 27, byly vyhodnoceny jako nedůvodné, v identické podobě koncipovala své další rozhodnutí vě věci ohledně těchto námitek a vedle toho se pokusila odstranit i dvě výše předestřená pochybení, které jí vytkl Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 2. 2012, s jehož hodnocením se v zásadě ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 5. 2012. V této souvislosti soud předesílá, že v daném případě dospěl k závěru, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí v intencích výtek ze strany Městského soudu v Praze a potažmo Nejvyššího správního soudu odstranila obě výše předestřená pochybení. Soud tak neshledal, že rozhodnutí žalované je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

K námitce žalobce že řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno po zákonné lhůtě pro zahájení správního řízení z moci úřední, soud uvádí, že touto námitkou se již zabýval Městský soud v Praze v již výše citovaném rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 C a 383/2009 – 44, přičemž žalobcovy námitky v tomto směru vyhodnotil jako neopodstatněné. Soud se přitom v předmětném řízení zcela ztotožnil s názory Městského soudu v Praze, když neshledal jediný důvod se od nich odchýlit. Žalobce by proto měl vzít v potaz skutečnost, že podle č. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má sice každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů, a proto v ust. § 80 správního řádu je zakotven mechanismus ochrany před nečinností. Nicméně z toho, že příslušný orgán má (primární) povinnost zahájit řízení včas a nadřízený správní orgán má (sekundární) povinnost učinit opatření proti nečinnosti, přičemž pokud příslušný správní orgán nesplní svoji primární povinnost, nelze dovozovat, subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, na to, aby řízení jež nebylo zahájeno v přiměřené lhůtě a u něhož nebyla v tomto smyslu zjednána náprava ani nadřízeným orgánem, již vůbec nebylo zahajováno nebo aby bylo zahájeno, avšak poté zastaveno bez uložení sankce účastníkovi, bylo-li by jinak na místě sankci uložit. Takový právní důsledek ze správního řádu pro zahájení řízení z úřední povinnosti neplyne, což již bylo konstatováno i

Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Taktéž námitkami žalobce o tom, že sdělení o výsledku kontroly, které mělo být zásadním podkladem pro rozhodování žalované strany o správním vyhoštění, je sdělení, které je v rozporu s právními předpisy, neboť porušuje základní princip právního státu, a to zásadu presumpce neviny neboť Úřad práce v Mostě a ani jiný úřad práce se žalobcem nikdy nevedl řízení o přestupku dle ust. § 139 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a ani za tento přestupek nebyl pravomocně uznán vinným, se již zabýval Městský soud v Praze v již výše citovaném rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 C a 383/2009 – 44, přičemž i tyto žalobcovy námitky vyhodnotil jako neopodstatněné. I v souvislosti s těmito námitkami soud uvádí, že v předmětném řízení se zcela ztotožnil s názory Městského soudu v Praze, když neshledal jediný důvod pro odchýlení se od nich. se od nich odchýlit. Skutečnost, že jednání žalobce nebylo sancionováno jako přestupek podle zákona o zaměstnanosti, neznamená, že řízení o správním vyhoštění žalobce, které se opírá o skutkové okolnosti zjištěné při kontrole plnění podmínek zákona o zaměstnanosti provedené Úřadem práce v Mostě a příslušným orgánem cizinecké policie, je nezákonné. Zákon o pobytu cizinců formuluje v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zcela konkrétní podmínky, za nichž může policie rozhodnout o správním vyhoštění cizince, aniž by splnění těchto podmínek podmiňoval existenci pravomocného rozhodnutí o vině za spáchání přestupku vydaného úřadem práce, který je orgánem se zcela odlišnou kompetencí. Orgány cizinecké policie jsou oprávněny samy si učinit závěr o tom, zda ten který cizinec v konkrétním případě svým jednáním naplnil zákonné předpoklady pro uložení správního vyhoštění uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců či nikoli a v závislosti na tomto posouzení mohou přistoupit k zahájení správního řízení ve věci vyhoštění cizince. Podmínkou pro vydání rozhodnutí o uložení vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců tedy není předchozí vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince, které je důvodem pro jeho vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek podle zákona o zaměstnanosti. Žalobce by měl vzít na vědomí fakt, že povaha a účel řízení o uložení správního vyhoštění je rozdílná oproti řízení o přestupku, jak shodně již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 7. 2011, č. j. 8 AS 41/2011 – 83, na což zcela trefně poukázal Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 2. 2012 a také žalovaná v písemném vyjádření k žalobě.

K žalobcově námitce, že jeho právní zástupce měl opakovanou snahu nahlédnout do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě, avšak to mu nebylo umožněno, čímž mu bylo fakticky znemožněno bránit se proti výsledkům této kontroly, popř. si ověřit, zda provedená kontrola byla provedena v souladu se zákonem, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z obsahu předloženého správního spisu v tomto směru vyplývá, že žalobce měl možnost se seznámit s veškerými podkladovými materiály rozhodnými pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění a vyjádřit se k nim dne 31. 8. 2009. V této souvislosti je třeba dodat, že ze spisového materiálu nashromážděného žalovanou stranou soud nezjistil, že by žalobce nějakým způsobem doložil a prokázal neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu žalované strany jeho právnímu zástupci žalovanou stranou. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení, které vedl Úřad práce v Mostě, bylo vedeno jiným správním orgánem, než které bylo vedeno žalovanou stranou, a proto žalovaný správní orgán nemohl seznamovat žalobce s podklady pro řízení Úřadu práce v Mostě. Navíc ze spisového materiálu je dostatečně zřejmé, že žalovaná strana seznámila žalobce s podklady od úřadu práce, které byly jedním z podkladů pro vydání

žalobou napadeného rozhodnutí. Stejně tak měl žalobce možnost se vyjádřit k těmto podkladům. Skutečnost, že žalobce byl seznámen se všemi relevantními podklady pro rozhodnutí, na základě kterých bylo rozhodováno, dokládá mj. protokol o listinném důkazu II. sepsaný dne 31. 8. 2009, který právní zástupce žalobce podepsal. Žalovaná zcela správně v písemném vyjádření k žalobě podotkla, že nemohla ovlivnit průběh řízení před Úřadem práce v Mostě, k němuž není věcně a místně příslušná, přičemž tento její názor byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2010, č. j. 10 Ca 273/2009 49, a následně i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 Afs 61/2011 – 96, který je dostupný na www.nssoud.cz. Výsledek kontroly ze dne 11. 9. 2008 nebyl získán v rozporu s právními předpisy, a proto jej v rámci předmětného správního řízení bylo možno použít. Proto žalovaná strana nepochybila, pokud v rámci dokazování bylo použito sdělení o výsledku kontroly ze dne 25. 2. 2009 jako jeden z podkladů pro řízení ve věci správního vyhoštění.

Dále soud uvádí, že neshledal důvodnými ani námitky žalobce v tom směru, že výrok i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a v rozporu s ust. § 68 odst. 2, odst. 3 správního řádu, neboť žalobci bylo ve výroku dotyčného rozhodnutí uloženo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž z této zákonné dikce vyplývá, že pod tímto ustanovením lze uložit rozhodnutí o správním vyhoštění za celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou naprosto rozlišné, takže se žalobce nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. K uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, postačuje, pokud cizinec naplní jednu z podmínek v tomto ustanovení uvedených. Pro rozhodnutí o správním vyhoštění je rozhodující, zda se účastník řízení dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat vymezených v tomto ustanovení, jak vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 – 77, který je dostupný na www.nssoud.cz a na který již poukázala žalovaná v písemném vyjádření k žalobě. V daném případě přitom žalovaná strana jednoznačně shledala, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání. Žalovaná přitom ve svém rozhodnutí srozumitelně a určitě uvedla, že se žalobce dopustil konkrétního protiprávního jednání, a to že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, a proto jsou námitky žalobce v tomto směru nedůvodné.

K argumentaci žalobce, že dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců je neplatná, soud pro úplnost uvádí, že tomu tak skutečně je, nicméně dle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti platí, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnávání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Za zaměstnávání se přitom považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných např. společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost. Z obsahu předloženého správního spisu přitom prokazatelně vyplývá, že žalobce pracoval v měsíci srpnu 2008 na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, jelikož v době dotyčné kontroly neměl úřadem práce vydáno povolení k zaměstnání. Sdělení o výsledku kontroly ze dne 25. 2. 2009 neporušuje princip právního státu, a to zásadu presumpce nevinoty s ohledem na jednoznačné výsledky kontroly ze dne 11. 9. 2008.

Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Naopak, soud má za to, že rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci. Na tomto závěru dle názoru soudu nemá vliv ani skutečnost, že v daném případě žalovaná strana neprovedla jediný výslech svědka, a to jak ze strany agentury práce, tak ze strany společnosti, kde mělo docházet k předmětnému jednání. Správní orgán prvního stupně se opíral zejména o spisový materiál, který dostatečně prokazuje protiprávní jednání žalobce. Pokud žalobce chtěl vznést jakékoliv námitky či požadoval výslech svědka, mohl to uplatnit v řízení před nalézacím správním orgánem, což neučinil. Ani v odvolacím řízení přitom žalobce neuvedl stěžejní skutečnosti, které nemohl uplatnit před nalézacím správním orgánem, které by ovlivňovaly rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a proto má soud za to, že požadované výslechy svědků jsou jen účelovou argumentací žalobce v řízení před soudem. Již žalovaná správně v písemném vyjádření k žalobě podotkla, že žalobce byl v rámci správního řízení řádně poučen o svých právech a taktéž i o svých povinnostech ve smyslu správního řádu, což žalobce v protokolech o vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 4. 2009 a 31. 8. 2009 stvrdil svými podpisy.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. srpna 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Iva Tovarová